

LA CARITAT EN ELS NOSTRES DIES

Només una caritat operativa és vertadera caritat

És evident que la paraula caritat per a molts avui en dia té accepcions d'antic i d'Església. La caritat no està de moda. La solidaritat, tanmateix, és una paraula que combrega amb els temps que vivim i que "ven". La diferència entre ambdues concepcions seria que la caritat suposa un amor operatiu entre germans que passa per Déu, mentre la solidaritat seria més aviat un amor també operatiu entre semblants sense cap tipus de connotació transcendent. Es pot afirmar sense problemes que la solidaritat seria la versió moderna de la caritat; malgrat això volem parlar en aquesta editorial explícitament de la caritat, entenent-la com una solidaritat que té un horitzó transcendent, és a dir, un amor operatiu, un compromís vital amb els nostres semblants que busca un sentit més enllà de l'acció concreta, que evita un activisme i que, en darrer terme, es recolza en Déu.

Dins d'una societat tan materialista, funcional i utilitarista com la nostra és relativament fàcil manipular segons quins termes. La caritat és un bon exemple. Davant de la dinàmica del només val el que m'és útil i només existeix el

editorial

que es pot mesurar i comprovar és fàcil caure en la temptació de fer de la caritat una cosa que no és.

La caritat és personal i intransferible. La caritat ni es pot imposar ni es pot ordenar o delegar. La caritat no és jeràrquica i només persegueix servir des de la igualtat o fins i tot des de la desigualtat. La caritat no només és donar sinó també implica una disposició per rebre. Una caritat viscuda sincerament suscita i testimonia un estil de vida que ens fa més humans i per tant més feliços. Una caritat vertadera és acció, però també contemplació.

A l'àmbit de la cooperació internacional i del compromís social a nivell més local seria prudent no perdre de vista la naturalesa pròpia de la caritat. Aquesta ni es programa als despatxos ni es multiplica per fer més reunions. Ben és cert que un grup de gent que vulgui dur a terme actes de cooperació, de solidaritat o de caritat amb una certa continuïtat en el temps, necessita organització i reflexió, però es fa necessari recordar la primacia de la caritat: només una caritat operativa és vertadera caritat.

El Consell

REFLEXIONS SOBRE EL PERDÓ

Quan es pren en ser humà com mitjà, d'una o una altra forma, s'acaba negant, frustrant l'experiència d'amor humà i desencadenant el conflicte

Un filòsof moral en pensar sobre el perdó es pot trobar amb el següent dilema: si el perdó és merescut llavors no és perdó sinó justícia; si no és merescut, llavors el que tenim és injustícia. El perdó, en conseqüència, o desapareix reduït a la injustícia o se l'expulsa per immoral.

Si allunyats de l'àmbit de la religió, pensem sobre el perdó, és difícil concretar la seva definició: És l'oblit? Existeix? És una hipocresia? És una debilitat? És moral? És la destrucció de la justícia? Són l'amnistia o l'indult, polítics? Etcètera. Al meu entendre el perdó existeix com a revers, una altra cara, del "conflicte humà". Tractaré d'il·lustrar-lo amb un exemple.

Conflicte humà:

Si Raimon li fa una promesa o li presta ajuda a Miriam, però redueix la relació només a aquesta promesa, o l'ajuda només perquè un altre dia serà ell el que la necessiti, per exemple; si en la relació de Raimon amb Miriam no hi ha llaços més profunds, "vincles morals", d'estima i valoració de Miriam, sorgirà el conflicte, provocat perquè Raimon ha fet un càlcul egoista d'interessos, una anàlisi de costos, beneficis i conseqüències, un arranjament contractual; no ha pensat en Miriam com a persona, com a fi en si mateixa.

Principalment aquest és el motiu del conflicte en la vida humana: "la no consideració de l'altre com a valor absolut, ser digne que

pensaments

mereix reconeixement pel qual és persona". Quan es pren en ser humà com mitjà, d'una o una altra forma, s'acaba negant, frustrant l'experiència d'amor humà i desencadenant el conflicte.

Perdó:

Davant del conflicte Miriam pot rebutjar a Raimon, seria just sancionar-lo, apartar-lo com si d'un joc es tractés, ja que Raimon no ha respectat les regles, no ha estat capaç de jugar com es deu. Però Miriam, des del reconeixement de la dignitat de Raimon, pot optar per perdonar, deslliurar-se de la càrrega del conflicte alliberant primer, a l'altre, a Raimon. El perdó aquí no oblida la justícia, arriba en la pròpia essència, al límit, del sentit de la justícia. D'altra banda el perdó queda lluny de la debilitat o deixament, ja que l'actitud de perdonar i ser bo, és l'exigència per antonomàsia: saber cedir, tolerar, entendre i fins a saber perdre.

La consideració de Miriam per perdonar, la idea de dignitat, del valor de les persones, entra de ple en la relació vital amb nosaltres mateixos, en la decisió que constantment fem de continuar vivint d'una determinada manera. Quan aquesta autodeterminació és autèntica, la nostra vida no és reflex sinó conseqüència de l'elecció d'una manera de ser on el perdó té cabuda. Representarà una existència positiva i responsable, que portarà a exigir que es compleixin els requisits justos per poder viure dignament, implicarà una relació amb els altres com a éssers valuosos per si mateix mateixos i mantindrà viva l'esperança que tots els individus es portin com a persones.

Javier Laguno Centeno
jlaguno@yahoo.es

A CALCUTA, HE ANAT A L'ESCOLA

**Tots transmeten i contagien una
alegria especial, vertadera, que ve
de dins, que no exigeix res a canvi**

Fa uns dies que he tornat d'una experiència de tres setmanes a Calcuta (Índia). Aquesta era la segona vegada que hi anava doncs, fa un parell d'anys, també vaig passar el mes de setembre en aquella caòtica, enorme, però per a mi, alhora, entranable ciutat.

L'impacte a l'arribada no va ser inferior al del primer cop. És tot tan diferent... Fa moltíssima calor, hi ha gent per totes bandes, hi ha olors a les que no t'acostumes, imatges de misèria humana que et deixen sense paraules... Acabes d'arribar i el que més desitjaries seria donar mitja volta i agafar el primer vol cap a casa. Resistiré? Seré capaç d'aguantar això?

Aviat entres a formar part d'algun grup de voluntaris –l'acollida et dóna una empenta i et permet començar a respirar i a trobar el sentit de per què estàs allà-; jo he trobat gent realment fantàstica que m'han donat un gran testimoni. Llavors comença el moviment, l'activitat, el treball, el matinar, la missa diària, el compartir amb les "sisters" (Missioneres de la Caritat), que són un exemple continu de lliurament, l'estar amb els malalts dels diferents centres, les hores de dinar i sopar amb llargues i divertides sobretauls... La llista continuaria i de tot guardo un record molt especial. És difícil transmetre, en aquest cas als lectors, el que m'ha fet sentir tot això.

Van passant els dies i te n'adones que has entrat a formar part de l'ambient, que tot et sembla molt més fàcil del que semblava, gaudeixes de tot el que fas, de tot el que veus, sobretot de la relació amb la gent, tant amb els voluntaris com amb les "sisters" i més, encara, amb els malalts. Tots transmeten i contagien una alegria especial, vertadera, que ve de dins, que no exigeix res a canvi, que et

experiències

fa sentir la persona més afortunada del món per estar allà, amb aquelles condicions, en aquella ciutat, envoltada de tots ells. Per a mi, que em confesso catòlica, és evident, encara que sembli tot el contrari, que a Calcuta Déu està molt, molt present i jo, personalment, així ho he sentit. Per a mi Ell és el motiu d'aquesta alegria especial de la que us parlo.

La beata Mare Teresa deia: "... a Occident hi ha una altra classe de pobresa: la pobresa espiritual que és molt pitjor. ...a la gent no l'importa el proïsme ... tenim la pobresa d'aquells que no estan satisfets amb el que tenen, que no saben com afrontar el patiment, que de seguida es deixen portar per la desesperació. La pobresa del cor és sovint més difícil de saciar i de fer desaparèixer que la pobresa material..."

Ara que ja he tornat i estic lluny de tot allò penso que és com si a Calcuta jo hagués anat a l'escola. He obert els ulls a moltes coses; he vist que he de canviar i millorar en moltes altres; aprens a relativitzar els problemes. Me n'he adonat que s'ha de trobar "la teva Calcuta" allà a on estiguis perquè gent a la que pots ajudar hi ha a tot arreu, només has de mirar el teu voltant, a casa, amb els amics... Trobarem infinitat de moments durant el dia que podem dedicar als altres. Ha estat una experiència realment enriquidora; estic molt contenta i agraïda d'haver estat allà.

Laura García-Faria Coll

comunicacions

- Els nostres amics i membres de "Claim for Dignity e.V." Annette i Andreas Simon ja estan ubicats a Osch (població situada al sud de Kirgístán a l'Àsia central i amb uns 300.000 habitants) des dels inicis del novembre passat. Porten idea d'estar un any en condició de cooperants participant en diferents projectes. Les notícies que ens van arribant són positives, malgrat les baixes temperatures. Esperem que al pròxim butlletí siguin ells mateixos els qui ens expliquin de la seva experiència a Osch. Molts ànims i una abraçada des d'Alemanya i Espanya!

- El passat diumenge 12 de novembre es va celebrar a casa de'n Jordi Laguno a Castellbisbal (Barcelona) la III Assemblea General de "Clam per la Dignitat". No hi ha canvis significatius; es presenta la memòria d'activitats i la memòria econòmica del 2005 i es proposen línies d'actuació i un pla econòmic pel 2007. Es constata una certa falta d'activitat, però es renova la il·lusió de continuar fent quelcom units a través de "Clam per la Dignitat". Es destaca el paper del butlletí "CexDe" com a mitjà per estar "connectat". A nivell de decisions logístiques destacar que es decideix per unanimitat canviar la seu de "Clam per la Dignitat": la nova seu passa a ser el pis de l'Irma a Barcelona. A la família Hernández Clua donar-los les gràcies per haver-nos deixat la seva casa com a seu durant aquests anys... i per les vegades que ens continuarem reunint en el futur allà.

- Les quotes dels socis de "Clam per la Dignitat" del 2006 es van passar finalment el passat mes de novembre. S'han recaptat uns 600 Euros. Gràcies a tots els que heu pogut col·laborar. Si hi ha algú que vol col·laborar econòmicament de manera puntual, serà sempre benvingut.

- El passat 6 d'octubre va néixer a Barcelona Gerard Esparza Muñoz, primer fill dels nostres amics Mireia i Antonio. També ha nascut a començaments de novembre a Tànger (El Marroc) Lía Carrillo Nadeu, primera filla dels nostres amics Maria i Diego. Moltes felicitats!

- La web de "Clam per la Dignitat" i de "Claim for Dignity e.V." ha estat renovada pel nostre amic i administrador de web Ralf. Moltes gràcies!

- El divendres 29 de desembre se celebrarà a Barcelona el sopar de Nadal de "Clam per la Dignitat". El dissabte 16 de desembre els nostres amic alemanys de "Claim for Dignity e.V." també es reuniran a Aich per celebrar el Nadal.

- Interessats en el voluntariat de "Sostre" posar-se en contacte amb Jordi Laguno (jlaguno@yahoo.es) o amb Secretària (clamdignitat@clamdignitat.org).

- L'obra de teatre "El Mercader de Venècia" que l'agrupació teatral "Elenc Teatral J. V. Foix", vinculada al Centre Parroquial de la Parròquia de Sant Vicenç de Sarrià a Barcelona, tenia previst representar el passat mes d'octubre i novembre i que va haver de suspendre per problemes de salut d'alguns dels seus actors, es representarà finalment els següents dies del mes de febrer: 3 i 4; 10 i 11; 17 i 18. Part de la recaptació serà destinada a "Clam per la Dignitat". Necessitem voluntaris. Interessats adreçar-se a Aleix Layola (aleix.layola@gedas.es) o bé a Secretària (clamdignitat@clamdignitat.org).

- A tots els nostres socis i amics els desitgem un BON NADAL I FELIÇ ANY 2007.

Edita Clam per la Dignitat

Dipòsit legal: B-21.860-2004

Av. Diagonal 285, 3-4

E - 08013 Barcelona

Tel: (+34) 932 700 239

Fax: (+34) 933 684 336

Registre Assoc. Generalitat:

Núm. 27.209, sec. 1a de Barcelona

NIF: G-63.112.189

C/c: 3025-0004-33-1433212631

clamdignitat@clamdignitat.org

www.clamdignitat.org

claimfordignity@claimfordignity.org

www.claimfordignity.org

Claim for Dignity e.V.

eingetragener gemeinnütziger Verein

Konrad-Adenauer-Str. 50/42

D - 72072 Tübingen

Tel. u. Fax. (+49) 7071 / 94 24 03

Kontonummer 7354948

KSK Esslingen BLZ 61150020

Vereinsregister Nr. 1458

Amtsgericht Tübingen
